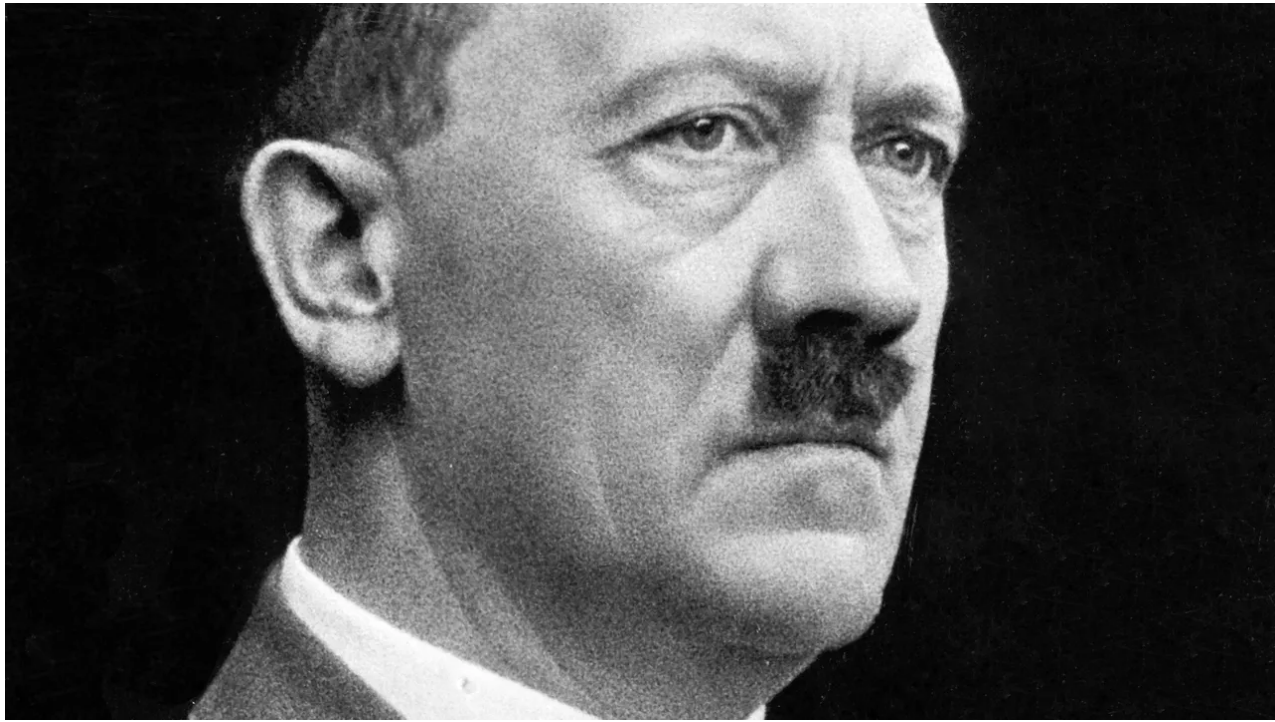

90 Years Since Adolf Hitler Appointed Chancellor of Germany

sputniknews.com/20230130/deadly-gambit-90-years-since-adolf-hitler-appointed-chancellor-of-germany-1106838291.html

CC BY-SA 3.0 / German Federal Archives / Adolf Hitler

CC BY-SA 3.0 / Německý federální archiv / Adolf Hitler

V německé historiografii se hodně diskutuje o tom, zda Hitlerovo jmenování kancléřem bylo „Machtergreifung“ (uchopení moci) nebo „Machtübernahme“ (nástup k moci).

Na jedné straně byl Hitler jmenován kancléřem prezidentem Paulem von Hindenburgem s využitím svých zákonných pravomocí, čímž byl tento krok přísně ústavní. Na druhé straně nacisté neustále eskalovali pouliční násilí proti levicovým skupinám, zejména proti mocné Antifaschistische Aktion vedené komunistickou stranou, a Hindenburg čelil rozsáhlému politickému a sociálnímu tlaku německých průmyslových magnátů, aby jmenoval Hitlera kancléřem nebo čelil otevřené občanské válce.

Vzestup nacismu

Národně socialistická německá dělnická strana (NSDAP nebo nacisté) byla založena v roce 1920 po první světové válce, ale mnohé z jejích základních myšlenek byly vytvořeny o desetiletí dříve.

Rasializovaný nacionalismus, který viděl Německo jako osídlené „čistými“ etnickými Němci a „nečistými“ jinými rasami, byl kombinován s iredentistickou zuřivostí namířenou proti mocnostem Dohody za ponižující podmínky německé de facto kapitulace v roce 1919 a také na lidi v Německu, kteří nacisté tvrdili, že se s nimi spikli. Stalo se to také v důsledku občanské války, ve které Freikorps, neboli pravicové skupiny demobilizovaných veteránů, pomohly sociálně demokratické vládě rozdrtit komunistické povstání.

26. ledna, 14:47

Hitler, Rakušan, který ve válce bojoval za Německo, NSDAP nezaložil – ve skutečnosti byl svým velícím důstojníkem pověřen infiltrací do dřívější iterace strany v roce 1919, do které vstoupil poté, co se přesvědčil o její ideologii. Strana brzy upevnila své nepřátelství k mezinárodnímu socialismu a také k židovskému národu, který čítal jen asi 500 000 z 66milionové německé populace.

NSDAP se inspirovala převzetím moci Benita Mussoliniho v Itálii v říjnu 1922, což přineslo k moci první fašistickou vládu v Evropě. O rok později v listopadu 1923 zahájili nacisté pokus o převzetí moci v Mnichově, hlavním městě německého státu Bavorsko. Přestože do svých řad počítali válečného hrdinu generála Ericha Ludendorffa,

německá armádní posádka je odmítla podpořit a povstání potlačila, přičemž vůdci byli poté zajati a uvězněni.

Když byl Hitler o rok později propuštěn, New York Times ho popsaly jako „zkroceného“ vězením a „už se ho nelze bát“ poté, co byl „polobožem reakčních extremistů“.

Ve skutečnosti se nacisté vrátili do práce a měli nějaké nové přátele, kteří jim pomohli.

Záchrana velkým byznysem

Fanatický antikomunismus nacistické strany v Německu a fašistické strany v Itálii k nim přitahoval podporu těch prvků kapitalistické společnosti, které se nejvíce obávaly uchvácení moci dělnickou třídou: bohaté kapitalistické elity, která vlastnila průmysl a půdu země.

Hitlerův pokus o uchopení moci v Mnichově selhal, ale byl také smělý a němečtí podnikatelé začali tajně podporovat hnutí, protože Komunistická strana Německa začala narůstat v počtu, Sovětský svaz se začal vzpamatovávat ze své katastrofální občanské války. a Sociálně demokratická strana u moci v Berlíně tolerovala obojí i vzkvétající kulturní renesanci, v jejímž středu byli Židé a LGBTQ lidé.

Mezi podporovatele patří Fritz Thyssen, syn průmyslového magnáta Augusta Thyssena, který před rokem 1932 nacpal nacistům 1 milion říšských marek. Ředitelem Thyssenových amerických fondů byl Prescott Bush, otec bývalého prezidenta USA George HW Bushe a dědeček bývalého prezidenta USA George W. Keř. Bushův majetek byl zabaven v roce 1942 na základě zákona o obchodování s nepřitelem a mnozí v té době očekávali, že bude stíhán za napomáhání nepříteli.

9. dubna 2021, 11:22 GMT

Mezi další finanční podporovatele patřil průmyslník Ernst von Borsig, jeden z nejbohatších mužů v Prusku; Gustav a jeho syn Alfred Krupp z průmyslové dynastie Kruppů; a konglomerát IG Farben. Tito a další podporovatelé by sehráli klíčovou roli v nátlaku na Hindenburga, aby jmenoval Hitlera kancléřem, a v listopadu 1932 mu společně s konzervativními politiky Franzem von Papenem a Alfredem Hugenbergem napsali dopis, ve kterém naléhali na německého prezidenta, aby jmenoval Hitlera vůdcem vláda „nezávislá na parlamentních stranách“, která by se mohla změnit v hnutí, které by „uchvátilo miliony lidí“.

Tyto a mnohé další korporace v Německu a dalších zemích budou dále bohatě profitovat z německé válečné mašinérie a holocaustu, přičemž IG Farben vyrábí nechvalně známý jedovatý plyn Cyklon B používaný ve vyhlazovacích táborech.

Politické zhroucení

Rozpory Výmarské republiky, německého státu vzniklého po zrušení monarchie v roce 1918, se koncem 20. let 20. století stále vyhrotily. Ekonomická stagnace a hyperinflace, částečně způsobené masivním odškodněním, které vláda dlužila vítězné Francii a Británii, a ztrátou nejprůmyslovějších oblastí země, se ještě zhoršily poté, co v říjnu

1929 udeřila Velká hospodářská krize. Trvalý pokles podpory SPD vládě byl souběžný se vzestupem popularity komunistů a fašistů, kteří oba nabízeli odpovědi a řešení německých problémů.

Mimo Sovětský svaz byla Komunistická strana Německa (KPD) největší a nejmocnější na světě. Vznikla odštěpením od SPD během války poté, co několik členů, včetně Rosy Luxemburgové, Karla Liebknechta a Clary Zetkinové, odmítlo náhlý obrat SPD v její protiválečné pozici. Ačkoli SPD rozdrtila povstání KPD v roce 1919 a Lucembursku a zavraždila tisíce jejích členů, včetně Luxemburgové a Liebknechta, strana se později ve 20. letech vrátila. Obviňovala kapitalistickou vládnoucí třídu z neuhů německé dělnické třídy a odmítala militarismus a rasismus nacionalistického hnutí.

9. února 2022, 22:03 GMT

Jak NSDAP rostla na síle a začala útočit na komunisty, Židy a další skupiny, KPD vytvořila militantní organizace, aby se bránila: Roter Frontkämpferbund (Liga červených frontových bojovníků) a později Antifaschistische Aktion (Antifašistická akce). z nichž poslední posloužil jako inspirace pro moderní hnutí „Antifa“.

Sociální a ekonomický chaos vedl k rozpadu demokracie a v roce 1930 dostal Heinrich Brüning ze Strany středu de facto diktátorskou moc od prezidenta von Hindenburga, který do května 1932 vydával dekrety Brüningovým jménem.

V březnu 1932 Hitler kandidoval v prezidentských volbách proti Hindenburgovi a těžce prohrál, když získal 36,7 % hlasů proti Hindenburgovým 53 %. Na třetím místě skončil Ernst Thälmann z komunistické strany s 10 %. NSDAP jako celek však nadále stoupala a ve volbách do Reichstagu v červenci toho roku získala ohromujících 123 křesel, čímž zdvojnásobila svou sílu a stala se největší stranou v zákonodárných sborech, i když jí stále chyběla většina. Komunisté a sociální demokraté převyšovali počet fašistů, pokud se jejich počet sečetl, ale ostré spory mezi frakcemi jim bránily ve sjednocení.

Když se v srpnu sešel Reichstag, spoluzakladatelka KPD Clara Zetkinová přednesla úvodní řeč, protože byla nejstarší zákonodárnou sněmovnou. Přestože byla téměř slepá a snažila se chodit, 75letá žena byla svými kamarády vynesena na pódium, kde odsoudila nacisty a vyzvala celou německou společnost, aby se proti nim spojila. Její rady však byly nevyslyšeny a nevznikla žádná protinacistická většina. Von Papenova menšinová vláda zůstala u moci a na listopad byly vypsány nové volby.

Listopadové volby přinesly nacistům ztrátu 21 křesel a několik milionů hlasů, přičemž většinu zisků získala komunistická strana. Volby však nevyřešily žádný z problémů stojících za neúspěchem červencových voleb. Pod tlakem průmyslové elity země a jejich konzervativních nenacistických politických vůdců Hindenburg neochotně souhlasil se jmenováním svého bývalého volebního rivala předsedou vlády, protože věřil, že jeho zranitelná pozice ho učiní zcela závislým na Hindenburgovi a von Papenovi.

Mýlili se.